

Love Letter van Bobbi

Lieve Lezer,

Iedereen ziet weleens door de bomen het bos niet meer, maar Bobbi's Bedtime Stories prikkelen je om je verlangens te blijven volgen. In dit onweerstaanbare verhaal ontdek je dat juist in de wildernis je wildste dromen kunnen uitkomen...

Nadat Sadie autopech krijgt in de wouden van Arizona, is ze hopeloos alleen. Totdat ze midden in de woestenis Jake tegen het lijf loopt. Omdat hij haar enige hoop is om te overleven, volgt ze hem naar zijn afgelegen hut. Hoewel Jake op eigen houtje in het bos leeft, is hij allesbehalve een groentje, en zijn natuurlijke aantrekkingskracht is dan ook onmiskenbaar. Maar hoe diep ze zich ook in het bos bevinden, er is nog een veel dieper en intiemer geheim dat wacht om te worden onthuld.

Een verhaal dat je verwachtingen laat groeien en groeien, en bewijst dat sommige hoogtepunten tot ver boven de boomtoppen kunnen uitstijgen...

Veel leesgenot!

liefs,
Bobbi

Voor het eerst ergert het me dat mijn auto geen centrale vergrendeling heeft. Ik overweeg serieus om het beeld – zorgvuldig verpakt in bubbeltjesfolie en omwikkeld met meters tape – terug te sjouwen naar mijn appartement. Daar kan ik het veilig op de zachte kussens van de bank leggen en loop ik niet het risico dat het zal omvallen terwijl ik mijn auto openmaak.

Ik rol met mijn ogen en schud mijn hoofd. Ik moet niet zo idioot doen. Ook al ben ik vaak een onhandige kluns, er zal heus niets vreselijks gebeuren als ik het beeld een paar seconden naast de auto zet. Per slot van rekening is er niemand in de buurt die het zou kunnen beschadigen of zelfs zou kunnen stelen.

Peinzend frons ik mijn wenkbrauwen. Door de verpakking staat het beeld niet erg stabiel en het zou kunnen omvallen.

Besluiteloos kijk ik eerst naar de auto, dan naar de voordeur en ten slotte naar het beeld in mijn armen. Het is nog heel vroeg en er is geen sterveling te bekennen die het me lastig zou kunnen maken.

‘Wat een onzin!’ mopper ik bij mezelf. ‘Beheers je eens, Sadies Watson! Je zit nog niet eens in de auto! Als je zo blijft teuten, kom je er nooit.’

Uiteindelijk zak ik langzaam door mijn knieën en leg het zware beeld op de grond. Daarna drapeer ik de wollen deken in mijn kofferbak om het kunstobject heen om het als een rauw ei in te pakken. Een paar minuten later ben ik tevreden. Ik zet mijn kleine reistas naast het beeld en sla de kofferbak dicht.

Een navigatiesysteem heb ik helaas niet, dat heb ik nog nooit nodig gehad, maar ik heb de kaart bestudeerd en de route uitgestippeld. Het zou geen probleem moeten zijn om vanavond op mijn bestemming aan te komen.

Ik moet nog tanken, en ik neem meteen koffie mee voor onderweg. Joost mag weten wanneer ik weer de kans krijg om een shotje cafeïne te kopen. Uitgebreide pauzes heb ik helaas niet ingecalculerd, die zouden de hele onderneming alleen maar onnodig vertragen.

Toen Mr Sanderson met het idee op de proppen kwam dat ik het beeld zou wegbrengen, was ik allesbehalve enthousiast. Ik heb nog nooit zo'n eind gereden, en al helemaal niet op één dag. Maar de eigenaar van de galerie waar ik sinds twee jaar werk, liet zich er niet van afbrengen. Hij dacht dat de afwisseling goed voor me zou zijn, en iemand moest het nu eenmaal doen. De chauffeur die zulke opdrachten normaal gesproken uitvoerde, was voor een andere klus op pad. Ik vermoed dat hij daarom zo aandrong.

Het is mijn gewoonte om mijn zaken altijd goed te plannen en te organiseren. Op die manier houd ik mijn warhoofdigheid enigszins in toom. Ik houd helemaal niet van onvoorziene gebeurtenissen of verrassingen, en op zo'n reis gebeuren altijd dingen die je niet van tevoren kunt incalculeren. Maar ik heb geen keus, opdracht is opdracht en ik wil geen narigheid.

Na mijn vertrek uit Arizona, dus op z'n laatst morgen, heb ik vier weken vakantie. Mr Sanderson stond erop dat ik mijn

vakantie van de afgelopen twee jaar meteen na deze opdracht opnam. Hij trok zich er niets van aan toen ik protesteerde dat ik mijn vrije dagen veel liever opspaar. Hij beweerde dat het onmogelijk was om jarenlang alle vakantiedagen op te sparen en dan opeens weken achter elkaar weg te blijven. Nu, hartje zomer, is het heel rustig in de galerie. Er komen niet veel klanten en er is weinig werk. Kennelijk heeft Mr Sanderson de noodgedwongen onderbreking van zijn werk – vanwege een flinke griep vorige maand – gebruikt om de vakantiedagen van zijn personeel eens goed onder de loep te nemen. Hij vond mij zeker rijp voor vakantie, want hij was amper terug of hij kwam met dit plan naar me toe.

Zuchtend neem ik een slok koffie en brand prompt mijn tong. Met tranen in mijn ogen zet ik met een binnensmondse vloek de beker in de daarvoor bestemde houder. Nu heb ik dus een paar weken vakantie in het vooruitzicht, oftewel een zee van tijd om dingen te doen waar ik normaal gesproken niet aan toekom. Ik zou weer eens heerlijk kunnen gaan schilderen. Ik snap zelf ook wel dat het nogal raar is om alleen voor mijn werk de deur uit te gaan.

Tegen de middag heb ik ongeveer de helft van de reis afgelegd en besluit een wat langere pauze te nemen. Ik wil mijn benen strekken, iets eten en een toilet opzoeken. Ik tank de auto ook meteen nog eens vol. Tot nu toe ben ik lekker opgeschoten en ik zou niet weten waarom ik op de tweede helft van de reis problemen zou krijgen.

Voor het eerst in maanden kan ik me ontspannen. Tevreden stel ik vast dat de prestatiedruk en de eeuwige drang om alles perfect te doen van me af vallen. Misschien is vakantie wel een veel beter idee dan ik dacht.

Wat ik precies met al die vrije tijd ga doen weet ik nog niet. Ik heb overwogen om vanuit Arizona op de bonnefooi verder te rijden, zonder plannen en zonder vastgelegde route. Ik ben tot nu toe nooit ver van Denver geweest en dit is een unieke kans om zo'n reis te maken. Het idee alleen al maakt me onrustig, om er nog maar over te zwijgen dat ik geen hotel of iets dergelijks heb gereserveerd. Maar dit keer wil ik mezelf bewijzen dat ik best spontaan kan zijn.

Als ik Albuquerque achter me laat, veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. In deze streek kun je beter een airco hebben dan een opengedraaid raampje. Ik moet er misschien toch eens over gaan denken om een nieuwe auto aan te schaffen. Mijn oude Honda heeft zijn beste tijd allang gehad.

In gedachten verzonken volg ik de weg die door een kaal landschap leidt en eindeloos lang lijkt. Zal ik na deze opdracht eens doorrijden naar Californië? Ik heb altijd al graag eens naar zee gewild, en als ik lang genoeg zoek, vind ik vast en zeker goedkoop en fatsoenlijk onderdak. En zo niet, dan zie ik wel verder. Ik ben alleen, ben van niemand afhankelijk en heb wat spaargeld in een zijvak van mijn reistas gestopt.

Een tijdje doe ik mijn best om mezelf enthousiast te maken voor dit plan, dat eigenlijk geen plan is, maar eerder een opwelling. Daardoor moet ik afgeleid zijn geweest en ergens een afslag hebben gemist. Anders kan ik niet verklaren dat het terrein steeds eenzamer en onherbergzamer wordt. De weg is op sommige plekken zo smal dat hij zelfs voor één personenwagen al lastig is. De hele tijd hoop ik van harte dat ik geen te-

Love Letter van Bobbi

Lieve Lezer,

Mijn Love Letter mocht aan dit nieuwe verhaal natuurlijk niet ontbreken! Laat je wildste dromen tot leven komen terwijl de meest intieme geheimen voor je worden ontbloot. In Bobbi's Bedtime Stories is er soms maar weinig verschil tussen een boekje en een broekje opendoen...

Mia komt te werken bij Nathan, de Engelse graaf van Lindsay. Boven aan haar welkomstbrief staat: strikt geheim. Dat kan niet veel goeds betekenen - of toch wel? Hoezeer Mia ook zijn streling begeert, de man in het kasteel lijkt nog altijd iets voor haar te verbergen...

Vanavond zullen verlangen en verwachting volledig met elkaar versmelten. Want net als met het beste voorspel, werk je - woord voor woord, zin tot meer zin - toe naar een onvergetelijk einde.

Veel leesgenot!

liefs,
Bobbi

‘Strikt geheim, er mag geen woord uitlekken!’ stond in zijn brief. Die zin speelt continu door mijn hoofd terwijl de taxi over de oprijlaan naar de burcht rijdt.

Sterling Castle is idyllisch, maar eenzaam gelegen tussen de groene heuvels en dalen in het Lake District National Park. Als grijze tanden rijzen de kantelen van de vier hoektorens op naar de bleekblauwe hemel. In de nabije omgeving is geen enkel dorp of stadje te vinden. Dit is een ideale plek om te ontspannen, te wandelen en vakantie te houden.

Maar ik ben hier om te werken.

Waarom heeft de earl uitgerekend mij daarvoor gekozen? Bijzondere ontwerpen zijn weliswaar mijn specialiteit en ik werk meestal voor rijke mensen in Malibu. Maar in Engeland zijn ongetwijfeld genoeg interieurontwerpers te vinden die hun vak net zo goed verstaan.

Naarmate we dichterbij komen, kan ik meer details onderscheiden van het imposante gebouw. Het heeft hoge ramen die deels van ijzeren spijlen zijn voorzien, erkers en schietgaten. De grijsbruine muren zijn verweerd, maar toch heeft het geheel een majestueuze uitstraling zoals het daar op de heuvel troont. Het maakt echter ook een sombere indruk. Misschien komt dat doordat de zon schuilgaat achter een dikke wolk.

Deze oude muren hebben iets geheimzinnigs, net als de eigenaar, over wie de nodige geruchten de ronde doen. Natuurlijk heb ik achtergrondinformatie opgezocht over Nathan Sterling, de graaf van Lindsay. Hij is een van de rijkste mannen in Engeland, vijfendertig jaar oud, single, sportief, hij

heeft zwart haar en lichtgrijze ogen... Kortom, hij is buitengewoon aantrekkelijk.

Drie jaar geleden is zijn vrouw gestorven. Daarna heeft hij zich grotendeels teruggetrokken uit het openbare leven. Hij zou schuldig zijn aan haar dood, dat beweerden boze tongen tenminste. Die geruchten weerhouden vrouwen er echter niet van om naar hartenlust met de graaf te flirten zodra hij zijn gezicht laat zien bij liefdadigheidsevenementen of andere events. Waarschijnlijk zijn ze alleen op zijn geld uit.

Toen ik zeven jaar geleden nog in Engeland woonde, las ik de verhalen over de adel ook. Ik heb het een en ander meegemaakt over zijn affaires met actrices, modellen en de dochter van een politicus. En ook dat hij stiekem deelnam aan autoraces of naar liederlijke feesten ging. Roddel en achterklap dus. Daarna verdween hij voor mij uit beeld, en ik heb me pas vlak voor mijn vertrek in de laatste artikelen over hem verdiept.

Hij vermeerderd zijn vermogen blijkbaar met aandelenhandel of steekt het in grote industriële projecten. Ik heb geen verstand van de financiële wereld, al kan ik wel overweg met cijfers, want in mijn beroep is enige kennis van wiskunde essentieel.

Ik heb mijn artistieke talent van mijn oma geërfd. Daardoor zie ik onmiddellijk de schoonheid van deze sprookjesachtige locatie, en ik verheug me op het nieuwe project. Alleen die vreemde geheimhoudingsclausule bezorgt me een vervelend gevoel in mijn maag. Wat heeft die te betekenen?

Met een lichte zucht leg ik mijn vingers tegen de koele ruit. Mía, waar ben je aan begonnen? Zo ver weg van Amerika...

Toch heb ik Engeland gemist. Per slot van rekening ben ik hier geboren. Helaas heb ik hier nu alleen nog een tante. Mijn

ouders zijn een paar jaar geleden overleden. Eerst mijn vader aan een hartinfarct, en twee jaar later stierf mijn moeder aan een beroerte. Ik ben enig kind, mijn moeder was bijna veertig toen ze mij kreeg. Ze had helemaal niet meer verwacht dat ze nog zwanger zou worden.

Nou ja, ik red me uitstekend in mijn eentje en ik heb met mijn zevenentwintig jaar al heel veel bereikt. Ik heb een goedlopend bedrijf opgebouwd en kan de zaak best een poosje aan Kerry overlaten. Ze is een geweldige collega en ze zal alles uitstekend managen zolang ik weg ben.

Eigenlijk ben ik geen haar beter dan al die vrouwen die achter het vermogen van de graaf aan zitten. Ik heb deze klus alleen aangenomen omdat Nathan Sterling me een smak geld bood.

Natuurlijk wilde ik mijn vaderland ook graag weer eens bezoeken, maar deze opdracht gaf de doorslag. Ik verdien weliswaar goed, maar zo'n kans laat ik me niet ontgaan.

Ik draai het raampje van de taxi open en adem de heerlijk frisse lucht in terwijl we over een laan rijden. De burcht ligt nu vlak voor ons. Groot. Gigantisch.

De bomen zwiepen heen en weer in de harde wind, bladeren dwarrelen naar beneden. Het ruikt naar herfst.

We passeren een enorme gemetselde poort, waar in de middeleeuwen vast en zeker een ijzeren hek in zat, en rijden de binnenplaats van de burcht op. Grind knerpt onder de banden als de chauffeur remt.

Wauw, Sterling Castle is een rasechte ridderburcht. Ik heb bijna het gevoel dat ik terugga in de tijd, alsof elk moment het gehinnik van paarden en het gehamer van een hoefsmid zullen weerklinken.

Alleen de carport met de drie dure auto's past niet in dat

plaatje. De fraai gestroomlijnde witte Bentley, de zilverkleurige Porsche cabrio en de zwarte BMW X5 zijn vast en zeker van de graaf. Er staan nog een paar andere auto's, waarschijnlijk van het personeel.

Vanuit het portaal haasten een oudere heer met grijzend haar – ik schat hem over de vijftig – en een wat jongere man zich naar buiten. Ze dragen allebei een donker pak en witte handschoenen. Dat moeten de butler en nog een gediensstige zijn.

‘Welkom, Miss Ferris,’ begroet de butler me, nadat hij het portier heeft geopend. ‘Ik ben Mr Harper. We hebben elkaar aan de telefoon gesproken.’

Nadat ik de opdracht had aangenomen heb ik de rest telefonisch met Mr Harper geregeld. Van de graaf heb ik tot nu toe alleen de brief met de opdracht gekregen.

‘Ik hoop dat u een goede reis hebt gehad?’

Ik beantwoord zijn groet en pak de hand aan die hij me toesteekt om me uit de auto te helpen. Mijn rok zit iets te strak. Ik moet eindelijk eens afvallen. ‘Het ging allemaal heel vlot, Mr Harper, dank u.’

Hij haast zich de taxichauffeur te betalen voordat ik dat kan doen, en ik bedank hem.

Mr Harper glimlacht. ‘De graaf zou u graag persoonlijk hebben opgehaald, maar zijn zaken gunnen hem vandaag amper de tijd om adem te halen. Maar hij heeft beloofd dat hij er over een uur een punt achter zal zetten, zodat hij u kan ontvangen.’

Dat komt me goed uit, dan heb ik tijd om me om te kleden. Mijn mantelpakje is gekreukt en mijn haar is vast een puinhoop. Zo wil ik de graaf niet onder ogen komen.

Het jongere personeelslid draagt mijn drie koffers naar de